

Felnőttképzés

Újabb felnőttképzési program kezdődik az Óteplomi Evangélikus Egyházközség Akkreditált Felnőttképzési Központjában, amint arról a múlt héten vasárnap délután egy szertevendőség keretében adtak hírt az érintettek.

A megjelenteket – köztük a Vecsésről érkezőket – Lázár Zsolt lelkész köszöntötte, majd Horváth Z. Olivér lelkész bőjti gondolatait hallgathatta meg a közönség. A zenedarabokkal tarkított áhítat után Lázár Zsolt vázolta a felnőttképzés történetét, a keresztény kultúrkörben általában, majd a szarvasi evangélikusoknál az elmúlt öt esztendő tapasztalatait ismertette konkrétan. A legújabb program bemutatása Gaál Roland feladata volt, ő számolt be a TÁMOP 1.4.3. pályázaton elnyert felnőttképzési lehetőségről. A március elején kezdőd-

dött, 18 hónapig tartó képzések során összesen 36 fő részvétel mellett majd program-megvalósító modul és Szellemi Lelki Erősítő Módszer modul képzésben, valamint 16 fő trénerképzésben. A képzések az uniós finanszírozásnak köszönhetően ingyenesek. (Hasonló piaci képzésekért 500.000 forintot is elkérnek). A Szarvason és valószínűleg Budapesten is zajló képzésekhez munkatankönyv készül, szakértők bevonásával. A program megvalósításához pályázaton elnyert támogatás 40 millió forint, önerő nem szükséges hozzá.

„Mert éheztem és ennem adtatok...” (Máté 25)

Az Óteplomi Evangélikus Egyházközség és az Óteplomi Szeretetszolgálat meghívja Önt és családját harmadik ételosztási akciójára. 800 adag meleg ebédet (babgulyás) osztunk szét a rászorulóknak 2010. március 28-án, vasárnap a Vajda Péter u. 7. előtti parkolóban. Kérjük, ételhozód hozzon magával! Egy személy két adag ételt vihet el!

Munkavállalásra alkalmas

OKLEVELET ADÓ

MASSZÓRTANFOLYAM

Indul:

Békéscsaba – április 24.

Gyomaendrőd, Szarvas – május 1.

ÁR 45.000Ft

Részletfizetés, további kedvezmények!

Érd: 30/365-7510

Nyilvántartási.sz:14-003206

Üzenet Julikának oda, a messzeségbe

Drága Julika!

Elkeseredetten írok Neked, mert annyi mindent szeretnék még elmondani, amit betegágyad mellett nem tehettem meg – de most már késő.

Negyedik osztályos koromban, ezért aztán Szlovák Iskolába kerültem, Te voltál az első tanító nénim. Ott a Pusztai-féle iskolában, a mai Polgármesteri Hivatal helyén formáltad a Rád bízott osztályt. Kitörölhetetlen emlékek ezek!

Emlékszem, ahogy környezetismeret-órán következeteségeddel és szigoroddal megneveltél minket, amikor padtársammal, Mravík Erzsivel összekötöttük a copfjainkat. Noha a tekinteteddel többször jelezted felénk, hogy jó lenne abbahagyni.

Mi, gyerekek akkor még nem értettük pillantásod lényegét, ezért aztán felszólítottál engem. Természetesen erre mindketten felemelkedtünk a padból, így kizökkentettünk Téged és az osztályt az óra menetéből. Mélyen hallgattunk emiatt otthon, mert megkaptuk volna a magunkét. Micsoda fegyelmet tartottál! Minden Veled töltött óra öröm volt a számunkra! Lelkesítettél, kézenfogva, gyakran hozzáhajolva biztattad azt, aki csüggedt és dicsérted azt, aki megérdemelte.

Tartottunk Tőled, de nagyon imádtunk! Már gyerekként is gyönyörködtünk szép tartásodban, derős mosolyodban. Hálásak voltak szüleink is, mert örökre szóló értékeket adtál át nekünk.

Azután a sors úgy alakította életemet, hogy az iskolában, melyhez Te is ezer szállal kötődöttél – hiszen annak diákja is voltál – már kollégaként találkoztunk újra.

Különleges személyiségedet ekkor ismerhettem meg igazán. Tiszteltünk és szeretünk, mert a kezdőknek irányt mutattál, tanácsaiddal, példaadásoddal segítetted őket, nemcsak a szakma és a pedagógus mesterség elsajátításában, hanem emberségben is.

Mindig mosolyogtál, körülötted nyugalom és csend uralkodott, lényed biztonságot sugárzott. Sosem értettem, hogy miből merítetted lelki táplálékod!

Mígnem legelőször elmentem Hozzátok. Akkor vált számomra minden világossá és teljesen tisztává, érthetővé. Az együvé tartozás, a megértés és a kedvesség magas, igényes iskoláját éltétek férjeddél, Laci bácsival. Sugárzott a fészkek melege és jutott belőle bőven a Hozzátok látogatónak is, mert két kézzel szórtátok a szeretetet és a megértést.

Soha nem felejttem, elállt a lélegzetem, amikor először Laci bácsi orchideacsodáit láttam. Oly nagy szeretettel és elismeréssel büszkélkedtél szorgos munkájával és kifinomult szakmai hozzáértésével, amikor a Körös-parti minta gyümölcskertekben sétáltgattunk.

Egész életetekkel, munkásságotokkal, lényetekkel olyan szenvedélyesen, eltántoríthatatlanul ragaszkodtatok egymáshoz, hogy az példaértékű volt sokak számára.

Drága Julikánk!

Te – a véges emberi élet tudatában is – igazán kiérdemelted volna azt, hogy onnan fentről sokkal hosszabb garanciát kapjál. Mély emberség, bölcsesség, lelki tisztaság, nyugalom, harmónia – ez illett Rád leginkább.

Évekig tartó súlyos betegségedet a Rád jellemző türelemmel, méltósággal viselted.

Szerető családod életed alkonyán is odaadóan gondoskodott Rólad, féltve látott el. Úgy, ahogyan manapság már csak a mesében létezik. Mi tizenheten – volt tanítványaid a tantestületben – itt az iskolában továbbadtuk a gyerekeknek, hogy volt egy Lendvay Lászlóné Abonyi Júlia tanító néni, akit sosem feledünk.

Azt üzenem Neked oda a messzeségbe, hogy szeretünk. Köszönjük, hogy voltál, tanítottál, neveltél. Emléked féltve őrizzük mindaddig, míg földi szolgálatunkban tehetjük.

Medvegyné Zsuzsa